

Boekproeverij Identiteit

ONDERBOUW

De boeken binnen het thema identiteit gaan over zelfontdekking, relaties, keuzes maken, mentale gezondheid, verwerking en ontwikkeling. Binnen dit thema kunnen veel onderwerpen aan bod komen. Er is dus veel om uit te kiezen.

1

Blauwe dagen

Caja Cazemier

Leesniveau 1

Vroege Lijsters

Vanaf 10 jaar

Verdriet

Vriendschap

Persoonlijke ontwikkeling

“ Toen haar vader weer beneden was, pakte Janna haar schetsboek. Met een grijs potlood tekende ze zichzelf, opgerold in bed, haar kussen in haar armen. Zo lag ze vaak. Ik ben niet ziek, schreef ze er in blokletters onder. Maar er klopte iets niet. Je zou zeggen dat het simpel was, dacht Janna de dagen hierna. Je stapte op de fiets en ging gewoon naar de dokter, klaar. Maar wat kon die voor haar doen? Ze kon niet bedenken of die gedachte terecht was. Als er een pil bestond die de problemen in haar leven op kon lossen, ja, dan wel... Alles voelde zo zwaar, alsof ze honderd kilo met zich mee moest dragen en ze de ene voet nauwelijks voor de andere kon zetten. Een tekenpotlood optillen, dát ging nog net, en opnieuw tekende ze zichzelf, kromgebogen met een zware rugzak op haar rug. Ze ging naar beneden. 'Pap, bel de dokter maar.' Maar ze wilde er alleen heen, en met pijn in haar buik zat ze de volgende middag in de wachtkamer van dokter Van Dongen. Ze was hier niet vaak geweest, ze had alleen een vage herinnering aan de vrouw die haar even later binnenriep de spreekkamer in. Janna gaf haar een hand en ging op de stoel tegenover het bureau van de huisarts zitten. 'Wat kan ik voor je doen?' vroeg dokter Van Dongen. 'Ik... Ik voel me de laatste tijd niet zo goed,' begon Janna, en tot haar ergernis stonden de tranen alweer in haar ogen. 'En wat versta jij onder je niet zo goed voelen?' Janna vertelde en de huisarts luisterde aandachtig. 'En hoe komt dat?' vroeg ze toen Janna zweeg. 'Is er iets veranderd de laatste tijd, is er iets gebeurd?' Janna zuchtte. 'Ik weet het niet. Ik voel me wel vaker zo... Maar misschien...' Ja, ze wist het wel. Het was sinds het uitgang met Niels. 'Vertel maar.' De zachte, bemoedigende stem van haar huisarts vroeg haar terug te gaan naar dat moment in maart. ”

Copyright © Caja Cazemier en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Ploegsma

2

Tien dagen in een gestolen auto

Anna Woltz

Leesniveau 1

Vroege Lijsters

Vanaf 12 jaar

Avontuur

Familie

Zelfontdekking

“ Heel vroeg in de ochtend schrok ik wakker van een snepend gerinkel. Eerst dacht ik dat het de wekker was en dat ik naar school moest. Maar ik kampeerde hier dus echt niet in mijn bed in Rotterdam. Een keiharde punt prikte in mijn zij en ik had het ijskoud. Ik draaide me om en daar lag Jonas, heerlijk in mijn slaapzak gewikkeld. En naast zijn hoofd trilde en rinkelde een telefoon. 'Jonas!' Ik gaf hem een geweldige por. 'Veel te vroeg...' mompelde hij. 'Het is geen wekker, idioot! Het is je telefoon.' Ik keek op het verlichte scherm. Onbekend nummer. Ik gaf hem de telefoon en hij hield hem slaperig tegen zijn oor. 'Hallo?' Meteen schoot hij overeind. 'Papa!' Had ik ooit gezegd dat het hem niks kon schelen dat zijn vader was ontvoerd? Ik had het dus mis. Man, wat was die jongen blij. Uitgelaten schreeuwde hij onverstaanbare Zweedse woorden in zijn telefoon. Ik had het gevoel dat ik naar Lassie zat te kijken die na een tocht van duizend kilometer zijn baasje weer ziet. Woef! Woef! Woef! En je weet precies wat hij wil zeggen. Maar zodra zijn vader een paar woorden had kunnen antwoorden, hield Jonas op met schreeuwen. Fluisterend begon hij vragen te stellen. Steeds bezorgder, steeds ongeduldiger. Ik wreef in mijn handen en huiverde. En toen was het gesprek opeens afgelopen. Midden in een vraag werd de verbinding verbroken. 'Papa?' Hij bleef zijn telefoon aan zijn oor houden. 'Papa!' Hij keek me aan. De lucht achter de rots begon langzaam roze te worden, dus ik kon zijn gezicht weer zien. Zijn kin trilde. 'We moeten naar Ben toe.' Hij stond op. 'Nu.' 'Ik kom die rots niet af.' Ik klappertandde. 'Ik heb het veel te koud.' Hij wilde iets zeggen, maar toen zag hij dat hij de hele slaapzak had en ik niks. 'Een kwartier om op te warmen.' Hij kwam naast me zitten en sloeg de slaapzak om ons heen. 'Dan is het ook wat lichter.' Hij wreef ruw over mijn rug om me warm te maken. 'Is hij in gevaar?' vroeg ik. 'Je vader?' ”

Copyright @ tekst 2008, 2009, 2019 Anna Woltz en uitgegeven met een licentie van Em. Querido's Uitgeverij BV

Rebel met vleugels

Marcel Roijaards

Leesniveau 2

Jonge Lijsters

Vanaf 13 jaar

Avontuur

Mythologie

Vriendschap

“ We zwijgen en kijken elkaar ongemakkelijk aan. Het volgende gedeelte zouden we liever overslaan. Het is pijnlijk als een vriend je grootste vijand wordt. Hij verdient het niet om in ons verhaal voor te komen. Helaas kunnen we niet om hem heen. Hij zal er nog een grote rol in gaan spelen. Vol afkeer noemen we zijn naam: Kostas. Ooit trokken we elke dag met hem op. Hij was wat ouder dan wij en een kop groter. Alle andere kinderen in Knossos waren als de dood voor hem. Hij kon zomaar iemand beetpakken en tegen de grond smijten. Wij hadden niets te vrezen. Om de een of andere reden had hij ons als vrienden uitgekozen. Waarschijnlijk vond hij het fijn dat we jonger waren. Hij wilde de leider zijn en dat er tegen hem werd opgekeken. Altijd bepaalde hij wat we zouden gaan doen. Achteraf klinkt het vreselijk, maar toen vonden we het heel stoer om met hem samen te zijn. Hij maakte katapulten en demonstreerde hoe je er een eekhoorn mee uit de bomen kon schieten. Het liefst bouwde hij hutten. Niet in de bomen, maar verscholen onder de grond. Dagenlang stond hij zwetend te graven en nam ons dan vol trots mee naar binnen in zo'n donker hol. Op een dag zaten we er bij elkaar en liet hij een mes rondgaan. We moesten allemaal een sneetje maken in onze pols en drukten onze polsen daarna tegen elkaar. 'Vrienden voor het leven,' zei hij plechtig. We geloofden hem, totdat Icarus verscheen. Vanaf het allereerste moment hadden Kostas en Icarus een hekel aan elkaar. Regelmatig vlogen ze elkaar in de haren. Kostas vond Icarus een aanstellerige uitslover. Icarus vond hem een lompe zak en lachte hem uit als hij wilde bepalen wat we zouden gaan doen. Hij peinsde er niet over om in een benauwd hol te gaan zitten. Hij wilde dansen in de zon en wij volgden hem. Ons leven werd een feest, maar Kostas wilde er niets van weten. Wanneer wij muziek maakten, stond hij verscholen in een donker hoekje. Hij vond het onverdraaglijk dat iedereen achter Icarus aanliep. Op onverwachte momenten schoot hij tevoorschijn uit de schaduw en probeerde hem te slaan. Icarus wist zijn vuisten altijd lachend te ontwijken. Dat maakte Kostas nog razender, vooral als Icarus hem een gezellige avond toewenste in de duisternis. ”

Copyright © 2012 Marcel Roijaards en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Querido

De executie

Daniëlle Bakhuis

Leesniveau 2

Jonge Lijsters

Vanaf 13 jaar

Sociale media

Verraad

Maatschappijkritiek

“ Kun je sterven van angst? Letterlijk, bedoel ik. Dat je het ene moment nog leeft – je knieën: slap. Je tanden: klapperend in je mond. Je hart: alsof het zich een weg naar buiten wil banen – en het volgende moment: dood. Afgelopen. Over en uit. Niet eens tijd om je laatste adem fatsoenlijk uit te blazen. Op het moment dat ik de enorme kooi in stap, vraag ik me af of dat zo erg is: sterven van angst. Waarom moeten mensen altijd moedig zijn? Wat is er mis met een ouderwets potje schijterig bang zijn voor alles? Het heeft me in ieder geval de afgelopen jaren een hoop ellende weten te besparen. De kooi wiebelt een beetje als ik in het midden ervan mijn houvast zoek. Het ding hangt aan een vuistdikke kabel een paar centimeter boven de grond. Ik zet mijn voeten op het roodgeschilderde kruis op de bodem van de kooi. De claustrofobie laait meteen weer in me op, ook al kan ik door deze tralies meer zien dan in de raamloze cel waar ik de afgelopen weken heb doorgebracht. Ik probeer de grootte van de kooi in te schatten. Als je zo lang opgesloten hebt gezeten als ik, verzin je de gekste dingen om jezelf te vermaken. Drie flinke passen in de lengte, gok ik. En ruim twee passen in de breedte. In de bovenste hoeken van de kooi, op ooghoogte in de spijlen en schuin vooraan in de bodem zitten kleine camera's. Mijn ogen blijven hangen bij de camera in de bodem: een glanzend rood bolletje. Dat zal een mooi actieshot opleveren als de bodem straks onder me vandaan klapt. 'Handen.' Het speeksel in mijn mond smaakt zuur als ik mijn handen naar de bewaker – een lichaam alsof hij het 's ochtends oppompt, een kaaklijn waaraan je je zou kunnen bezeren – uitsteek. Hij keurt me geen blik waardig als hij met zijn vingerafdruk mijn handboeien losmaakt. 'Dank je,' zeg ik, meer uit gewoonte dan dat ik het ook echt meen. Hij gromt een keer en trekt dan met een onnodig harde klap de getraliede deur achter zich dicht. ”

Copyright ©2019 Daniëlle Bakhuis en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Unieboek

5

Ik moet dit doen

Maren Stoffels

Leesniveau 1

Jonge Lijsters

Vanaf 10 jaar

Verlangen

Keuzes

Dromen

“ 'We zijn er.' Iemand stoot me aan. Als ik mijn ogen open is het pikkedonker. We zijn dood, allemaal. 21 'We zijn in het ruim,' roept dezelfde stem. Het ruim? Ineens valt het kwartje. De bus is een boot opgereden. We zijn niet dood, we hebben het gewoon gehaald. Dat komt natuurlijk doordat ik in mijn dromen verder telde. Dat gebeurt wel vaker, ik droom getallen, altijd de juiste, alsof ik zelfs in mijn slaap weet wat ik moet doen. 'We gaan naar een van de Waddeneilanden, ik wist het!' Omar springt overeind en stoot zijn hoofd tegen het dak van de bus. 'Au!' Dan hoor ik een meisje achter ons snikken. 'Ik wil dit niet... We kunnen niet met de boot, ik moet terug.' Eerst denk ik dat ze mij probeert na te doen, maar dan gaat het snikken over in een hysterische huilbui. Inge wurmt zich snel langs Omar en knielt naast de stoel van het meisje neer. 'Het is goed, Tamara. Het is helemaal niet gek dat je hierdoor van slag raakt. Maar je moet het zo zien: de therapie begint voor jou hier, terwijl we nog onderweg zijn.' 'Tamara heeft elastiekdwang,' fluistert Omar. 'Wat?' 'Alles wat ze doet, moet ze nog een keer doen, maar dan achterstevoren. Dus ze moet precies dezelfde route terugnemen naar huis. Met de bus is dat al lastig, als er bijvoorbeeld een omleiding is, maar de terugweg van de boot kan meters verschillen. Daarom is ze nu zo in paniek...' Even denk ik dat Omar me in de maling neemt, maar hij kijkt bloedserius. Bestaat zoiets écht? Ik kan me er niets bij voorstellen. ”

Copyright © 2021 Maren Stoffels